

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 września 2025 r.

Pozycja 246

POSTANOWIENIE

z dnia 10 czerwca 2025 r.

Sygn. akt Ts 195/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący
Bogdan Świączkowski – sprawozdawca
Bartłomiej Sochański,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 stycznia 2024 r. o odrzuceniu wniosku o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego skargi konstytucyjnej oraz o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 5 lipca 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o uznanie art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) za niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; o uznanie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469) za niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 2 Konstytucji; o uznanie art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm.; dalej: u.s.p.p.) za niezgodne z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 i art. 7, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji; o uznanie

art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) wprowadzonego artykułem 4 ust. 14 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469) za niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący jako ostateczne orzeczenia, w związku z którymi wniósł skargę konstytucyjną, wskazał postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) oraz z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]).

2. Postanowieniem z 9 stycznia 2024 r. Trybunał Konstytucyjny odrzucił wniosek o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego skargi konstytucyjnej, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał uznał, że brak formalny skargi konstytucyjnej nie został usunięty w terminie. Trybunał stwierdził, że wniosek o wydłużenie ustawowego terminu usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej zawarty w piśmie procesowym z 26 października 2021 r. podlegał odrzuceniu, ponieważ ani u.o.t.p.TK, ani stosowany k.p.c., nie przewidują możliwości złożenia wniosku tej treści. Określony w art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK siedmiodniowy termin usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej jest terminem ustawowym, natomiast przedłużenie terminu, o którym mowa w art. 166 k.p.c. dotyczy wyłącznie terminów sądowych. W postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym nie można zatem wnioskować o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego, ponieważ środek ten nie jest znany w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (postanowienia TK z 26 października 2011 r. i 19 marca 2012 r., sygn. Ts 87/11, OTK ZU nr 2/B/2012, poz. 212 i 213).

Trybunał Konstytucyjny uznał, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełniła warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, ponieważ zakwestionowane przepisy: art. 394³ k.p.c., art. 8 ust. 2 u.s.p.p. oraz art. 15 ust. 1 i 2 u.s.p.p. nie stanowiły podstawy prawnej postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]), które skarżący wskazał jako ostateczne orzeczenie w sprawie.

Trybunał stwierdził też, że art. 8 ust. 2 u.s.p.p. nie mógł stanowić przedmiotu kontroli konstytucyjnej w sprawie, ponieważ „jako przepis odsyłający, samodzielnie nie kreuje ani nie ogranicza żadnych praw i obowiązków skarżąc[ego] w postępowaniu w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania, a tym samym nie reguluje żadnych konstytucyjnych praw podmiotowych. Z tego względu samodzielnie nie mógłby stanowić przedmiotu kontroli w postępowaniu przed Trybunałem w trybie skargi konstytucyjnej” (wyrok TK z 22 października 2015 r., sygn. SK 28/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 149).

Trybunał Konstytucyjny uznał, że skarżący, zaskarżając samoistnie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, bez powiązania go z zastosowanym w sprawie przepisem k.p.c. zawartym w art. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, nie dopełnił wymogu uczynienia przedmiotem kontroli przepisu ustawy, który był podstawą prawną orzeczenia wydanego przez Sąd, w związku z którym wniesiono skargę.

Trybunał stwierdził następnie, że kwestionowany art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) dodany przez art. 4 ust. 14 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw nie był podstawą prawną postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]), które skarżący wskazał, jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie, w związku z którą została wniesiona skarga konstytucyjna.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny uznał, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełniała warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

3. W piśmie z 22 stycznia 2024 r. (data nadania) skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 stycznia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, wskazując jednocześnie, że wnosi „o skierowanie przez skład orzekający pytania prejudycjalnego do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności: 1) Art. 60 ust. 4 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym z Art. 190 ust. 5 Konstytucji oraz z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 190 ust. 5 Konstytucji, oraz 2) Art. 59 ust. 4 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. 2019 poz. 2393) - z Art. 79 ust. 1 Konstytucji z art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 190 ust. 4 Konstytucji - z Art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji - z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji - z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji - z Art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania wniosku a nadto o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz skierowanie skargi do rozpoznania” (s. 1 zażalenia).

Odnosząc się do zarzutu uchybienia terminu uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, skarżący podniósł, że „nie mogło odnieść negatywnego skutku prawnego ogólnikowe wezwanie wydane zarządzeniem z dnia 5 października 2021 r. ze wskazaniem iż załączniki były niekompletne (...). Jak wskazał SN – jeśli organ procedujący twierdzi, że istnieje konkretny brak formalny to winien wskazać konkretnie w wezwaniu który dokument objęty jest brakiem formalnym” (s. 4 zażalenia). Zdaniem skarżącego „zarzuty w zakresie nieuzupełnienia braków formalnych uznać należy za zbyt daleko idące i pozbawione podstaw formalnych” (s. 4 zażalenia).

W ocenie skarżącego przedmiotem zaskarżenia w skardze konstytucyjnej może być przepis zastosowany na etapie postępowania przed sądem I instancji. Prawo do wniesienia skargi konstytucyjnej tylko na przepis zastosowany przez Sąd II instancji, tj. przepis stanowiący podstawę prawną ostatecznego orzeczenia w sprawie, skarżący uznał za bezpodstawne ograniczenie. W związku z tym, zdaniem skarżącego „za nietrafne uznać należy, że niedopuszczalnym było zaskarżenie przepisu samodzielnie zmieniającego procedurę postępowania w jego toku. To bowiem przepis zmieniający procedurę, a nie przepis nowej procedury kształtował skutek prawny i pozycje procesową strony w toku postępowania. Zasadnie więc strona skarżąca dokonała zaskarżenia jedynie Art. 9 ust. 2 Ustawa z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019 poz. 1469) albowiem tylko o wyłącznie skutkiem użycia przedmiotowego przepisu było naruszenie konstytucyjnej zasady państwa prawa o zakazie działania nowego prawa wstecz do postępowań w toku” (s. 5 i 6 zażalenia). Skarżący uznał, że „nie[z]godnymi z Konstytucją są normy Art. 8 ust. 2 oraz Art. 15 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 17 czerwca 2021 r. o skardze (...) same w sobie, a nie w związku z przepisami do których normy te się odwołują” (s. 6 zażalenia). Podniósł, że „nie znajduje żadnego uzasadnienia odmowa nadania biegu skardze w stosunku do Art. 25b ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych skoro norma ta niewątpliwie miała zastosowanie

w sprawie z udziałem skarżącego a jej zastosowaniem doprowadziło do ostatecznego ukształtowania sytuacji formalnej skarżącego w toku postępowania” (s. 9 zażalenia).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał Konstytucyjny bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał analizuje także zarzuty zażalenia, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zaskarżone postanowienie z 9 stycznia 2024 r. o odrzuceniu wniosku o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego skargi konstytucyjnej oraz o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej jest prawidłowe, a stanowisko skarżącego wyrażone w zażaleniu nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż nie przedstawiono argumentów, które podwałyby w wątpliwość przesłanki odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej przedstawione w postanowieniu.

3. Odnośnie do sformułowanego w zażaleniu zarzutu „procedowani[a] Trybunału w składzie jednoosobowym, w którym nie istnieje możliwość ujawnienia się większości – jest niezgodne z gramatyczną wykładnią Art. 190 ust. 5 Konstytucji gwarantującą określony skład Trybunału Konstytucyjnego” (s. 3 zażalenia), orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że skład, w którym Trybunał Konstytucyjny wydał postanowienie z 9 stycznia 2024 r., był prawidłowy. Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK, wstępne rozpoznanie skargi konstytucyjnej dokonywane jest przez wyznaczonego sędziego Trybunału. W takim składzie, tj. w składzie jednego sędziego, Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zaskarżone postanowienie zostało więc wydane zgodnie z przepisami ustawy, których zgodność z Konstytucją nie jest przedmiotem niniejszej sprawy. Jednocześnie orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że z powołanego przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia art. 190 ust. 5 Konstytucji nie wynika, że Trybunał nie może wydawać żadnych orzeczeń w składzie jednoosobowym. Artykuł 190 ust. 5 Konstytucji, który stanowi, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zapadają większością głosów, wyraża jedynie zasadę podejmowania rozstrzygnięć w sytuacji, w której skład Trybunału jest wieloosobowy. Nie wskazuje, aby przepisy ustawowe, które zgodnie z art. 197 Konstytucji określają między innymi tryb postępowania przed Trybunałem, umożliwiły wydawanie rozstrzygnięć o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w składzie jednego sędziego.

Odnośnie do żądania skarżącego skierowania przez skład orzekający pytania prejudycjalnego do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 60 ust. 4 i art. 59 ust. 4 u.o.t.p.TK należy zauważyć, że ani Konstytucja, ani przepisy u.o.t.p.TK nie przewidują takiej formy aktywności procesowej. Nie upoważniają także Trybunału do wszczęcia postępowania *ex officio*. W obowiązującym stanie prawnym z wnioskiem o zbadanie hierarchicznej zgodności aktów prawnych mogą wystąpić do Trybunału wyłącznie podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 ustawy zasadniczej. Każdy natomiast, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały

naruszone, ma prawo na zasadach określonych w u.o.t.p.TK wystąpić do Trybunału ze skargą konstytucyjną (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że sformułowany przez skarżącego w zażaleniu wniosek nie wywołuje żadnych skutków procesowych (zob. postanowienia TK z: 23 października 2023 r., sygn. Ts 6/23, OTK ZU B/2023, poz. 303, 7 marca 2024 r., sygn. Ts 260/22, OTK ZU B/2024, poz. 179).

4. Zasadniczą przesłanką wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia z 9 stycznia 2024 r. było stwierdzenie, że w rozpatrywanej skardze konstytucyjnej nie została spełniona przesłanka określona w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, co oznacza, że podstawowy warunek dopuszczalności skargi konstytucyjnej, o którym mowa w powołanych wyżej przepisach, nie został przez skarżącego spełniony. Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym skarżący nie spełnił podstawowego wymogu formalnego związanego z procedurą wniesienia skargi konstytucyjnej, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, ponieważ art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.), art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm.; dalej: u.s.p.p.), art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) przepisy, które skarżący uczynił przedmiotem zaskarżenia, nie stanowiły podstawy prawnej postanowień Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) i z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]), które skarżący wskazał jako ostateczne orzeczenia, w związku z którymi wniesiono skargę konstytucyjną. Zaskarżone przepisy nie zostały też powołane w uzasadnieniach tych postanowień. Trybunał Konstytucyjny prawidłowo zatem stwierdził, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełniła przesłanki określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

Odnosnie do powyższego orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw, którego merytoryczne rozpoznanie uwarunkowane zostało spełnieniem przesłanek wynikających bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w przepisach u.o.t.p.TK, w tym w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. Stosownie do art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być tylko przepis, który uprzednio został zastosowany w sprawie jako podstawa prawna ostatecznego orzeczenia wydanego przez sąd lub organ administracji publicznej. Jest to wymóg bezwzględny i w tym trybie postępowania przed Trybunałem prawodawca nie przewiduje możliwości poddania kontroli jakiegokolwiek unormowania, które nie byłoby podstawą prawną orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego. W świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być zatem tylko zarzut niekonstytucyjności przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których ostatecznie rozstrzygnięto o prawach lub wolnościach konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (postanowienia TK z: 10 listopada 2014 r., sygn. Ts 242/14, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 99, 2 października 2019 r., sygn. Ts 8/18, OTK ZU B/2020, poz. 44, 29 września 2004 r., sygn. Ts 112/04, OTK ZU nr 3/B/2005, poz. 115).

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny zasadnie odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej uznawszy, że rozpoznawana skarga nie spełniała wymogów formalnych określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny podziela stanowisko utrwalone w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym art. 8 ust. 2 u.s.p.p. „nie przyznaje ani nie odbiera żadnych praw; sam, w oderwaniu od procedur z nim związanych (cywilnej, karnej czy administracyjnej), w ogóle nie może być kwalifikowany jako źródło jakichkolwiek praw czy obowiązków. Nie ulega wątpliwości, że z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. nie wynikają żadne prawa podmiotowe, a przez to nie może on podlegać ocenie konstytucyjnej w tym zakresie, w oderwaniu od innych przepisów o charakterze merytorycznym” (postanowienie TK z 6 lipca 2016 r., sygn. SK 27/15, OTK ZU A/2016, poz. 55).

Jak wskazano na wstępie, podniesione w zażaleniu zarzuty i argumenty powinny wskazywać na nieprawidłowości, które – zdaniem skarżącego – występują w zaskarżonym orzeczeniu. Mają dotyczyć tego, co zostało zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, gdyż ich zadaniem jest podważenie stanowiska Trybunału. Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zażalenie złożone przez skarżącego nie spełnia powyższego warunku, ponieważ nie wnosi do rozpoznawanej sprawy merytorycznych argumentów i treści podważających ustalenia przedstawione w zaskarżonym postanowieniu, nie kwestionuje przesłanki odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, nie podważa też prawidłowości oceny Trybunału, zgodnie z którą braki formalne skargi konstytucyjnej wskazane w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r. nie zostały usunięte w terminie. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w wymienionym wyżej zarządzeniu wezwano go do usunięcia konkretnego braku, przesłania odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii wszystkich załączników dołączonych do skargi konstytucyjnej, wskazując również, że dokumenty przesłane w odpowiedzi na zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2021 r., nie były kompletne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił, jak w sentencji.